

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Buriana a soudkyň JUDr. Hany Příhodové a JUDr. Ivany Novotné ve věci žalobce **J. P.**, XXXXX, XXXXX, zastoupeného Mgr. Karlem Belatkou, advokátem se sídlem v Jihlavě, Žiškova 13, proti žalovaným **1. J. N.**, narozenému XXXXX, bytem XXXXX, XXXXX, **2. AGRONEP, s r.o.**, Plandry 4, PSČ 588 41, IČ 26222663, oběma zastoupeným Mgr. Lenkou Pánkovou, advokátkou se sídlem v Jihlavě, Fritzoza 2, a **3. Pozemkovému fondu České republiky**, Husinecká 1024/11a, Praha 3-Žižkov, o zaplacení částky 219.552,-Kč s příslušenstvím, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Jihlavě ze dne 20.5.2009 č.j. 9 C 193/2005-198,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se** ve výrocích I., II. a III. **potvrzuje.**
- II. Ve výroku IV. se rozsudek soudu I. stupně **mění** tak, že žalobce je povinen nahradit žalovanému 3. náklady řízení ve výši 59.797,-Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalobce je povinen nahradit žalovaným 1. a 2. oprávněným společně a nerozdílně náklady odvolacího řízení ve výši 68.432,- Kč do tří dnů od jeho právní moci k rukám Mgr. Lenky Pánkové, advokátky se sídlem v Jihlavě, Fritzoza 2.
- IV. Ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným 3. nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í

V záhlaví označeným rozsudkem zamítl soud I. stupně návrh žalobce, aby mu žalovaní společně a nerozdílně zaplatili částku 219.552,-Kč (výrok I.), a stanovil žalobci povinnost zaplatit České republice na účet Okresního soudu v Jihlavě náklady řízení ve výši 386,-Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II.). Dále soud I. stupně žalovaným 1. a 2. nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.) a žalobci stanovil povinnost nahradit žalovanému 3. náklady řízení ve výši 59.298,90 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právního zástupce. Soud I. stupně po provedeném dokazování zjistil, že ani jeden z žalovaných neodpovídá za žalobcem tvrzenou škodu, která mu vznikla v souvislosti s pádem jeho koně do meliorační šachty, neboť nikdo z nich se nedopustil žádného protiprávního jednání, které by případně mohlo za splnění dalších zákonných podmínek jejich odpovědnost za škodu založit. Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení státu odůvodnil soud I. stupně ustanovením § 148 odst. 1 o.s.ř. a ve věci neúspěšného žalobce zavázal k povinnosti nahradit náklady řízení státu představující vyplacené svědečné. Rozhodnutí o náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem odůvodnil soud I. stupně ustanovením § 142 odst. 1 o.s.ř. a ve věci úspěšnému žalovanému 3. přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Ve vztahu k úspěšným žalovaným 1. a 2. přihlédl soud I. stupně při rozhodování o náhradě nákladů řízení ke skutečnosti, že se oba tito účastníci svého práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdali.

Proti tomuto rozsudku se odvolal žalobce, který s ním nesouhlasil a vytkl soudu I. stupně, že se nesprávně vypořádal s doloženými důkazy, zcela neobjektivně a zkresleně je interpretoval s cílem podpořit své zamítavé rozhodnutí ve věci. Právním důvodem žaloby nebyl dluh, nýbrž náhrada škody. Poukázal na nepřesnosti v odůvodnění rozsudku soudu I. stupně a zdůraznil, že jak ze žaloby a jejích dalších doplnění, tak také z provedených důkazů je zcela evidentní, že v přesně určeném čase došlo na přesně určeném místě a za přesně určených okolností k poranění koně pádem do meliorační šachty a k jeho následnému úhynu. Z předložených důkazů jsou dále zřejmé postupy a chování všech žalovaných i absence jakýchkoli prevenčních opatření, která by zamezila zabránění poranění kohokoli, nikoli jen koně, pádem do této šachty. Pokud soud I. stupně uzavřel, že se koně v daném prostoru pásli a chovali výhradně v režii nějakého občanského sdružení, které nenese žádnou právní odpovědnost, čímž odůvodnil své zamítavé rozhodnutí, učinil tak ve snaze najít nejsnazší cestu, jak se předmětné věci zbavit. Rozhodnutí soudu I. stupně považuje proto za velmi pochybné a nepřesvědčivé a navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Ve svém písemném vyjádření k odvolání žalobce žalovaný 1. a 2. uvedli, že soud I. stupně v předmětné věci rozhodl zcela správně a své rozhodnutí také řádně odůvodnil, neboť uvedl, z kterých důkazů vycházel, jaké skutečnosti vzal na jejich základě za prokázané a z jakého důvodu již neprovedl důkazy další. Nikdo nezpochybňoval, že v určeném čase a na určeném místě došlo k poranění koně žalobce a k jeho následnému úhynu. Byl rovněž prokázán vztah všech žalovaných k místu zranění koně a k místu jeho ustájení. Na rozdíl od žalobce jsou však žalovaní toho názoru, že bylo prokázáno, že se žalovaní 1. a 2. nedopustili porušení žádné právní povinnosti, neboť bylo zjištěno, že provedli dostatečná prevenční opatření, která by zabránila pádu kohokoli, a tedy i koně, do šachty. Bylo prokázáno, že předmětná meliorační šachta byla zakryta dvěma půlkruhovými betonovými poklopy a všechny šachty byly denně kontrolovány. V řízení nebylo zjištěno, že by kdokoli z žalovaných sjednal s žalobcem ustájení žalobcova koně v předmětné stáji a převzal za něj absolutní odpovědnost. Jelikož žalobce ve

svém odvolání neuvedl žádné právně relevantní argumenty, žalovaní 1. a 2. navrhli, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný potvrdil.

Žalovaný 3. se k odvolání žalobce písemně nevyjádřil, při jednání před odvolacím soudem navrhl, aby byl rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný potvrzen.

Krajský soud v Brně jako soud odvolací posoudil odvolání žalobce jako včasné, podané osobou k tomu oprávněnou, jako přípustné a řádné (ust. § 204 odst. 1 ve spojení s ust. § 201, ust. § 202 odst. 2 á contrario a ust. § 205 odst. 1 a 2 téhož zákona). Odvolací důvody, které žalobce uplatnil ve svém odvolání, lze podle názoru odvolacího soudu pořadit pod ust. § 205 odst. 2 písm. e) a g) o.s.ř., tedy, že soud I. stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a jeho rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Skutečnosti zakládající odvolací důvod ve smyslu ust. § 205 odst. 2 písm. a) o.s.ř., které odvolací soud zkoumá z úřední povinnosti, nebyly žalobcem v jeho odvolání tvrzeny a odvolací soud je ze spisu ani nezjistil. Z podnětu takto podaného odvolání žalobce přezkoumal odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v celém jeho rozsahu, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a poté dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

Nutno ještě dodat, že v průběhu odvolacího řízení došlo ke změně obchodní firmy a sídla žalovaného 2., jak bylo zjištěno z úplného výpisu z obchodního rejstříku vedeného Krajským soudem v Brně, oddíl C, vložka 37 838. S účinností od 29. 11.2010 zní obchodní firma žalovaného 2. AGRONEP, s r.o., a jeho sídlo je v Plandrech č. 4. Odvolací soud proto v záhlaví tohoto svého rozhodnutí uvedl obchodní firmu a sídlo žalovaného 2. tak, aby odpovídaly zápisům v obchodním rejstříku.

Z obsahu spisu odvolací soud zjistil, že se žalobce domáhal po všech žalovaných solidárního zaplacení částky 219.552,-Kč z titulu náhrady škody, která mu vznikla v souvislosti s pádem jeho koně do meliorační šachty, jehož měl na základě ústní dohody s žalovaným 1., který provozuje chovatelské centrum Zámecká stáj Svatý Jan v Plandrech, ustájeného v tomto centru, s tím, že toto chovatelské centrum využívá ke své činnosti pozemky ve vlastnictví žalovaných 2. a 3., přičemž meliorační šachta, do níž jeho kůň spadl, se nacházela na některém z těchto pozemků. Žalovaní svou odpovědnost za takto vzniklou škodu důrazně popírali s odůvodněním, že se nedopustili žádného protiprávního jednání, v jehož důsledku by žalobci takto škoda vznikla. Žalovaný 1. navíc poukazoval na to, že není provozovatelem zmíněného chovatelského centra, neboť jím je Jezdecký klub Zámecká stáj Svatý Jan, které svoji činnost provozuje na pronajatých pozemcích, které vlastní žalovaný 2. Žalovaný 1. dále rozhodně popřel, že by s žalobcem uzavřel jakoukoli smlouvu o ustájení jeho koně v předmětném chovatelském centru. Za této situace se soud I. stupně správně zabýval otázkou odpovědnosti všech tří žalovaných za tvrzenou škodu vzniklou žalobci, takže správně zjišťoval, zda jsou ve vztahu k nim splněny zákonné předpoklady odpovědnosti za škodu, jak vyplývají z ust. § 420 občanského zákoníku. Po přezkoumání této otázky se odvolací soud ztotožnil se závěrem soudu I. stupně, že odpovědnost za uvedenou škodu nelze vyvodit ve vztahu k žádnému z žalovaných.

Z důkazů ve věci provedených vzal odvolací soud shodně se soudem I. stupně za prokázáno, že provozovatelem stáje, resp. chovatelského centra v Plandrech, byl Jezdecký klub Zámecká stáj Svatý Jan, který jako řádně registrované občanské sdružení vyvíjel svou činnost na pozemcích ve vlastnictví žalovaného 2., které měl od něj pronajaty na základě nájemní smlouvy ze dne 1.4.2002. Tyto pozemky, na nichž byly realizovány chovatelským centrem výběh a pastva koní, sousedily s pozemky státu, jež spravuje žalovaný 3., přičemž dřevěné

ohradníky, jimiž byly ohrazeny pozemky žalovaného 2. tvořící výběh pro koně, byly posunuty směrem do jednoho z pozemků státu spravovaného žalovaným 3., a to do pozemku parc. č. 226/1 v k.ú. Staré Hory, takže malá část i tohoto pozemku byla zahrnuta do uvedeného výběhu pro koně ustájené v chovatelském centru. Šachta, do níž kůň žalobce spadl, se nacházela právě na této části pozemku parc. č. 226/1. Vlastnímu pádu koně do této meliorační šachty nebyl nikdo přítomen, takže okolnosti bezprostředně předcházející pádu se zjistit nepodařilo. Dále bylo zjištěno, že po pádu koně do šachty byl betonový poklop složený ze dvou půlkruhových částí zakrývající šachtu spadlý směrem dolů do šachty a byl proražen resp. praskl a spadlý kůň vlastně „seděl zadkem v šachtě“. Provedeným dokazováním bylo dále nepochybně zjištěno, že tato šachta jako všechny ostatní nacházející se v předmětném regionu, vyčnívala asi 60 cm až 100 cm nad terén, byla zakryta dvěma betonovými půlkruhovými poklopy, jak bylo uvedeno výše, a že členové příj. pracovníci chovatelského centra denně všechny meliorační šachty nacházející se ve výběhu obcházel a betonové poklopy a jejich stav kontrolovali. Na předmětné šachtě nebyl před pádem koně zjištěn žádný nedostatek v tom směru, že by nebyla řádně zakryta a zajištěna. Dále odvolací soud ve shodě se soudem I. stupně zjistil, že z žádného z provedených důkazů nelze vzít za prokázáno, že by někdo z žalovaných uzavřel s žalobcem za Jezdecký klub Zámecká stáj Svatý Jan smlouvu o ustájení předmětného koně žalobce, a to ani žalovaný 1. za tento Jezdecký klub.

Podle ust. § 420 odst. 1 občanského zákoníku každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti. Z tohoto ustanovení je zřejmé, že zákon vymezuje pro vyvození odpovědnosti za škodu splnění určitých předpokladů, které musejí být splněny. Těmito předpoklady jsou porušení právní povinnosti, vznik škody, příčinná souvislost mezi porušením právní povinnosti a vznikem škody a zavinění, které se předpokládá. Jde o odpovědnost založenou na subjektivním principu, při níž první tři výše uvedené předpoklady musí prokázat poškozený, v posuzované věci tedy žalobce, zatímco na škůdci, tedy na žalovaných, je, aby prokázali, že vzniklou škodu nezavinili. Nesplnění byť jen jednoho z těchto zákonných předpokladů odpovědnost za škodu vylučuje.

Po podřazení shora zjištěného skutkového stavu pod citované ustanovení občanského zákoníku o náhradě škody dospěl odvolací soud stejně jako soud I. stupně k závěru, že tyto zákonné předpoklady odpovědnosti za škodu nejsou splněny u žádného z žalovaných. Je sice prokázanou skutečností, že kůň žalobce, který se pohyboval ve výběhu předmětného chovatelského centra, spadl do meliorační šachty nacházející se na pozemku státu ve správě žalovaného 3., nicméně pouze z této okolnosti nelze jeho odpovědnost za tvrzenou škodu dovodit. Bylo zjištěno, že všechny meliorační šachty byly řádně zakryty betonovými poklopy, které byly denně kontrolovány, čímž byly zajištěny před tím, aby do nich kdokoli spadl, takže příčinná preventivní opatření byla učiněna. Odpovědnost žalovaného 3. za předmětnou škodu nelze dovodit ani z toho, že nevěděl, že malá část jednoho z pozemků státu je zahrnuta omylem do výběhu pro koně. I když by se mu v tomto směru snad dalo vytknout, že se o pozemky státu nestaral s péčí řádného hospodáře, tato skutečnost v žádném případě není v příčinné souvislosti se vznikem škody, jejíž náhrady se žalobce domáhá. Stejně tak nelze dovodit odpovědnost žalovaného 2. pouze z té okolnosti, že činnost Jezdeckého klubu Zámecká stáj Svatý Jan byla provozována na pozemcích, které mu jako jeho vlastník pronajal. Nebylo zjištěno, že by žalovaný 2. svým jednáním porušil nějakou právní povinnost, a to ani prevenční povinnost ve smyslu § 415 obč. zákoníku. Žalovaný 3. ani žalovaný 2. neuzavřeli s žalobcem žádnou smlouvu, na jejímž základě by bylo možno dovodit, že žalobcova koně převzali a v prostorách Jezdeckého klubu jej ustájili a že by snad nad ním měli vykonávat nějaký dohled, který zanedbali a odpovídali tak za jeho jeho případná zranění. Ke zcela stejným závěrům pak nutno s ohledem na provedené dokazování dojít i ve vztahu k žalovanému 1., který rovněž neporušil

žádnou právní povinnost, v důsledku čehož měla žalobci vzniknout tvrzená škoda. Tvrzení žalobce, že žalovaný 1. byl pravděpodobně provozovatelem předmětného Jezdeckého klubu, bylo v řízení vyvráceno, neboť nepochybně bylo zjištěno, že jím bylo občanské sdružení Zámecká stáj Svatý Jan jako právnická osoba. I kdyby se žalovaný 1. s žalobcem na tomto ustájení v prostorách Jezdeckého klubu dohodl (což však v řízení nebylo zjištěno), neměnilo by to nic na závěru, že by za žalobcem tvrzenou škodu neodpovídal, neboť případnou odpovědnost za škodu by při splnění dalších zákonných podmínek bylo možno vyvodit pouze vůči tomuto občanskému sdružení jakožto provozovateli Jezdeckého klubu a nikoli vůči žalovanému 1. jako fyzické osobě, byť byl jeho členem a zástupcem. Případnou odpovědností občanského sdružení Jezdecký klub Svatý Jan za předmětnou škodu se však soud I. stupně správně nezabýval, a zabývat se jí ani nemohl, neboť ve vztahu k němu nebyla podána žaloba, takže není účastníkem tohoto řízení.

Vzhledem k tomu, že nebyla zjištěna existence všech zákonných předpokladů odpovědnosti za škodu ani u jednoho z žalovaných, je závěr soudu I. stupně, že za předmětnou škodu odpovědni nejsou, správný. K námitkám žalobce uváděným v jeho odvolání odvolací soud nepřihlédl, neboť jsou nepřipadné a nemohou obstát. Soud I. stupně v této věci správně a dostatečně zjistil skutkový stav a vyvodil z něj také zcela správné právní závěry, s nimiž se odvolací soud ztotožnil. Jak již bylo výše uvedeno, lze přisvědčit žalobci pouze v tom, že došlo k pádu jeho koně, který se pohyboval ve výběhu pro koně provozovaného předmětným Jezdeckým klubem, do meliorační šachty nacházející se na pozemku žalovaného 3., nicméně škodu v této souvislosti vzniklou si musí nést sám, neboť nebyla způsobena protiprávním jednáním ani jednoho z žalovaných.

Soud I. stupně tedy rozhodl ve věci zcela správně, pokud žalobu ve vztahu ke všem žalovaným jako nedůvodnou zamítl, a odvolací soud proto napadený rozsudek jako věcně správný potvrdil za použití ust. § 219 o.s.ř., a to nejen ve výroku ve věci samé, ale také ve výrocích o náhradě nákladů řízení státu a o náhradě nákladů řízení mezi žalobcem a žalovanými 1. a 2., které shledal rovněž správnými.

I když soud I. stupně rozhodl správně také o náhradě nákladů řízení ve vztahu mezi žalobcem a žalovaným 3., nemohl odvolací soud tento výrok bez dalšího jako věcně správný potvrdit, neboť v mezidobí došlo ke změně sazby daně z přidané hodnoty (DPH) z 19 na 20 procent. Protože DPH patří rovněž k nákladům řízení, bylo zapotřebí navýšit soudem I. stupně správně vypočtené náklady řízení žalovaného 3. o 20 % a nikoli 19 % DPH. Náklady řízení žalovaného 3. před soudem I. stupně navýšené o 20 % DPH tak představují částku 59.797,-Kč, k jejímuž zaplacení zavázal odvolací soud neúspěšného žalobce tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozsudku. V tomto směru tedy odvolací soud ve smyslu ust. § 220 o.s.ř. změnil rozsudek soudu I. stupně ve výroku IV. o náhradě nákladů řízení. Jelikož v mezidobí došlo k ukončení právního zastoupení žalovaného 3. advokátem, odvolací soud rovněž změnil tento výrok v části ohledně místa plnění, neboť za situace, kdy žalovaný 3. již není zastoupen advokátem, je na místě, aby náklady řízení zaplatil žalobce přímo tomuto žalovanému. a nikoli do rukou jeho právního zástupce.

Výrok o náhradě nákladů odvolacího řízení se opírá o ustanovení § 224 odst. 1 o.s.ř. a § 142 odst. 1 téhož zákona, podle nichž mají v odvolacím řízení zcela úspěšní žalovaní právo na náhradu nákladů odvolacího řízení. Náklady odvolacího řízení žalovaných 1. a 2. jsou tvořeny jejich náklady spojenými s právním zastoupením advokátem, přičemž výše sazby odměny za zastupování v odvolacím řízení činí s ohledem na to, že advokátka žalovaných zastupovala dvě osoby, částku 54.210,-Kč (ust. § 3 odst. 1 bod 5 vyhl.č. 484/2000 Sb. v platném

znění ve spojení s ust. § 19a téže vyhlášky). K tomu žalovaným 1. a 2. náleží paušální náhrada hotových výloh za tři úkony právní služby po 300,-Kč, a to za přípravu a převzetí věci, seps vyjádření k odvolání žalobce a účast u odvolacího jednání, celkem tedy ve výši 900,-Kč (ust. § 13 odst. 3 vyhl.č. 177/1996 Sb. v platném znění). Dále žalovaným 1. a 2. náleží náhrada cestovního k odvolacímu jednání z Jihlavy do Brna a zpět (ust. § 13 odst. 1 a 4 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění) při ujetí celkem 190 km, při průměrné spotřebě 1 l benzínu Natural 95 na 100 km, při ceně 1 l tohoto benzínu ve výši 34,90 Kč (ust. § 4c vyhl.č. 429/2011 Sb.) a při sazbě základní náhrady za 1 km jízdy ve výši 3,70 Kč (ust. § 1b cit.vyhl.). Náklady cestovního tedy činí 1.317,-Kč. Žalovaným 1. a 2. dále náleží náhrada za ztrátu času promeškaného na cestě k tomuto odvolacímu jednání a zpět, a to za 6 započatých půlhodin po 100,-Kč, celkem tedy ve výši 600,-Kč (ust. § 14 odst. 1 vyhl.č. 177/1996 Sb. v platném znění). Takto vynaložené náklady odvolacího řízení žalovaných 1. a 2. představují částku 57.027,-Kč. Jelikož advokátka žalovaných 1. a 2. doložila, že je plátkyní daně z přidané hodnoty, je zapotřebí navýšit takto vypočtené náklady odvolacího řízení o 20 % DPH, neboť i DPH patří k nákladům odvolacího řízení (ust. § 137 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s ust. § 211 téhož zákona). Celkové náklady odvolacího řízení žalovaných 1. a 2. tak představují částku 68.432,-Kč, k jejímuž zaplacení zavázal odvolací soud ve věci neúspěšného žalobce tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku, přičemž lhůta ke splnění uložené povinnosti a platební místo jsou odůvodněny ustanoveními § 160 odst. 1 o.s.ř. a § 149 odst. 1 téhož zákona.

Jelikož se v odvolacím řízení zcela úspěšný žalovaný 3., který by měl rovněž právo na náhradu nákladů odvolacího řízení, tohoto svého práva výslovně vzdal, rozhodl odvolací soud o náhradě nákladů odvolacího řízení ve vztahu mezi ním žalobcem a tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku.

*P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **není** odvolání přípustné.*

*Proti tomuto rozsudku **je** přípustné dovolání, jestliže dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Dovolání lze podat k Nejvyššímu soudu ČR do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu prostřednictvím Okresního soudu v Jihlavě.*

V Brně dne 31. ledna 2012

Za správnost vyhotovení:
Jarmila Vilkusová

JUDr. Jaroslav Burian, v.r.
předseda senátu